

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Triona Walsh
THE SNOWSTORM

Copyright © Triona Walsh, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as
Bookouture.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05054-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Trina Volš

**NOĆ SNEGA
I KRVI**

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za Dena, koji me ni jedan jedini put nije
pitaо kada ću naći pravi posao.*

PROLOG

„Nemoj da svaljuješ krivicu za ovo na mene“, prosiktala je, praveći korak unazad. U kući je sada bilo kao u ledari. Hladan vazduh kuljao je kroz otvorena vrata.

Na brzinu je bacila pogled preko ramena, pokušavajući da nađe put kroz prepreke svoje dnevne sobe. Jedan korak unazad. Drugi. Opasan ples. Prostor između njih se i dalje sužavao. Nije imala kuda.

Udarac pesnicom ju je iznenadio. Stropoštala se.

U padu je glavom tresnula o stočić za kafu.

Ležala je na podu, ošamućena. Bol je bio sveprožimajući.

Nije trebalo da se vrati ovamo. To je bilo glupo. Bilo je previše izolovano. Predaleko od sela. Trebalo je da ostane tamo gde je bilo ljudi.

Gde bi neko mogao da je čuje kako vrišti.

Pokušala je da ustane. Da pobjegne. Ali bila je priterana u ćošak.

Kako je došlo do ovoga? Nikad nije ni pomislila da je takvo izdajstvo moguće.

„Sve ovo bi moglo da se završi. Znaš šta treba da uradiš.“

Reči su se sručile odozgo na nju. Ledene. Zajedljive. To lice koje je gledalo u nju trebalo bi da joj je tako poznato. Ali sada je bilo neprepoznatljivo, noseći tu masku gneva.

„Ne“, kazala je i zavrtila glavom. Shvatajući šta znači njen prkos.

Pomirila se sa sudbinom, pomolivši se Svevišnjem da kraj bude brz.

JEDAN

INIŠMOR, ARANSKA OSTRVA

Na leto dolaze skakači sa litica.

Stoje u redu da skoče, neustrašivi, sa privremene skakaonice. Okreću se i uvrću, tumbaju kao obrnuti vatrometi koji lete ne prema nebesima već ka zemlji. Skaču sa platforme koja se od ivice grebena proteže u more. Odvažni – ili ludi, u zavisnosti od toga s kim pričate – muškarci i žene jezde kroz vazduh jedno po jedno i graciozno padaju u usta Zmijskog gnezda. Taj bazen u podnožju litice je u krečnjačkim stenama ostrva isklesala priroda, ne čovek. Hiljade i hiljade godina talasa i žestokih oluja formirale su taj bazen u obliku savršenog pravougona, a ta vradžbina je u pređašnjim vremenima objašnjena legendama o uspavanoj zveri, zmiji koja tu živi. Širok i dubok, bazen je napunjen morskom vodom koja protiče kroz podzemne kanale. Sad je željan da primi skakače.

Sa najboljim sedištima u kući, morske ptice koje žive na liticama – kormorani, njorke, ljubomorne blune – gledaju kako te neobične ptice bez perja padaju u zmijine gladne čeljusti.

Klicanje se otima iz grla ostrvljana i turista, koji se okupljaju da posmatraju taj spektakl, osećajući morski lahor na vratovima, letnje sunce na licima. To je veličanstven način da provedu letnji dan na svom ostrvu, na rubu sveta. Ostrvu koje na svojoj zapadnoj obali nema suseda, već samo ogromni i samotni Atlantski okean. Krajnja ivica Evrope, kapija ka Novom svetu. Prave se piknici, a pametni

telefoni drže visoko da snime dramatične skokove. Zabava za celu porodicu.

Svi posmatrači osećaju navalu adrenalina dok svaki takmičar staje na platformu, nožnih prstiju savijenih na ivici. Gledaoci zadržavaju dah dok se skakač baca sa daske baš kao mladunče njorke, u skoku vere i straha, i pada kroz vazduh, nadajući se magiji letenja i dobrodošlici talasa daleko ispod.

Talasa koji su sada negostoljubiviji, u tmuni zimskog praskozorja. Dnevna svetlost je u zimskom snu poput ledene zmije ispod, usnula i izgladnela. Promrzli galebovi, jedini preostali posmatrači, dosađuju se, šćućureni zajedno da se zagreju, tražeći zaštitu od snega koji ponovo pada. Nekolicina ih poleće u vazduh, preplašena bukom. Brektajima napora i promrmljanim psovkaama iz tame. I zvukom nečega teškog što se vuče po zemlji. Ali većina tih ptica ostaje na svom mestu, nezainterosovana, zaokupljenija preživljavanjem oluja i mećava, da ih vetar ne oduva u ogromni okean. Ne obraćaju nikakvu pažnju sve dok drugačija vrsta skakača ne bude bačena s ruba litice. Dok vetrovi koji prete da se razbesne duvaju sve jače i jače, dok se mračni jutarnji sati razvlače, taj skakač drugačije vrste pada, ali mu ruke nisu ispružene kao strela da razdvoje talase. Ručni zglobovi su mu vezani. Oči mu nisu zatvorene zbog nervoze ili napetosti ili usled koncentracije – već usled smrti. Strmoglavo i nimalo graciozno pada u Zmijsko gnezdo. Vrat se najverovatnije lomi prilikom udarca u površinu vode, a ta povreda je u tom trenutku puka uvreda za leš. Halabuka nastala kad telo pljusne u vodu plaši iznenađene ptice, zarobljenike uhvaćene između straha i stravičnih vremenskih prilika. Senka na rubu litice gleda naniže, snagom volje primoravajući morske struje da odnesu telo na pučinu, kroz podzemne kanale, daleko odatle. Ne ostavljajući ni traga. Bacivši poslednji pogled nadole, okreće se i kreće nazad, prkoseći mećavi kao te preplašene ptice.

DVA

„Đavo me odneo“, prodahtala je Kara, zadihana, dok je zatvarala vrata kola iza sebe. Protresla se kao pokislo pseto. Napolju je bilo strašno. Gurkana tamo-amo vetrom kao nepopularni klinac u školskom hodniku, zanosila se i teturala od vrata stanice do svojih patrolnih kola. Pogledala je kroz vetrobransko staklo u luku zaodenutu sutonom. Bilo je tek pet sati posle podne, ali je sunce već skoro u potpunosti zašlo. Blistava novogodišnja rasveta razapeta između priobalnih uličnih lampi poskakivala je i tresla se na vetru kao da je pogubljuju na električnoj stolici. Posmatrala je kako se ogromni morski talasi razbijaju na pristaništu, bacajući ribarske brodiće u zalivu tamo-amo, kao dečje igračke tokom nestašnog kupanja u kadi. Oluja se stuštila sa ličnim animozitetom. Progutavši ostrvo. Kara je od ranog popodneva izgubila kopno iz vida. Kao da je vetar oduvao njihovo malo ostrvo dalje u Atlantski okean. Daleko od sveta.

A na vremenskoj prognozi su rekli da tek predstoje snežne padavine.

Svim srcem se nadala da greše.

Pošla je kolima, prateći glavni put kroz selo, idući ka *Derejnu*, Dahijevom pabu. Ulice su bile puste. Ostrvljani su poslušali upozorenja i ostali na bezbednom, u kući. U kući, gde je Kara takođe želela da bude. Ali ona je bila jedina pripadnica Garde na ostrvu. Imala je odgovornosti. U poređenju sa kolegama na kopnu, obično je vodila miran život, patrolirajući po ostrvu sa osam stotina žitelja koji su uglavnom poštovali red i zakon. Ali, kad bi ih odsekla neka oluja, tada je zarađivala svoju koranicu hleba. Provela je dan pomažući ranjivijim ostrvljanima da se pripreme za predstojeću oluju.

Stala je ispred paba. Duboko je udahнула i pripremila se za još jednu bitku sa vetrovima. Iskočila je iz kola i potrčala niza stazu. Kroz prozore ukrašene novogodišnjim lampicama videla je prigušenu svetlost pucketave vatre. Unutrašnjost kafane se naizgled skupila oko

nekolicine odvažnih ostrvljana koji su rizikovali izlazak napolje da popiju po čašu piva. Gurnula je vrata i upala unutra.

Svi u pabu su se ukipili i začutili.

Čaše s pićem su se zaustavile na pola puta do usana, a razgovori pauzirali. Tišina se spustila na goste u pabu. Kara se osetila kao nov šerif u gradu. Nedostajala su samo dvostruka salonska vrata. Samo što je ona bila tu već punih deset godina. Takođe, nije znala zašto se uopšte trude da začute. Mogli su komotno nastaviti da ćaskaju, a to bi je isključilo isto koliko i tišina. Maternji jezik ostrvljana bio je irski, jezik za koji su znali da ona ne govori. Kao sa većinom irskog življa, to je bio jezik s kojim je imala provizoran odnos. Činjenica koja nije učinila ništa da je omili meštanima.

„Narednice“, promumlala su dvojica-trojica pivopija kad je prošla pored njih, uz pratnju pokojeg jedva primetnog klimanja glavom i još manje kontakta očima.

Zaputila se prema šanku. Videla je kako Dahi tamo ćaska s redovnom mušterijom, starcem u kačketu. Prošla je pored grupe nepoznatih ljudi u uglu, koji su veselo ćaskali jedni s drugima. Turisti, čak i u to doba godine. To ostrvo, njegova mistična prošlost, njegove ruševine i njegovo mesto na kraju sveta neumoljivo su privlačili ljude ovamo.

Stala je i nalaktila se na šank od uglačane hrastovine. Nije prekinula Dahija i tog starca. Koliko god da je taj jezik predstavljao jabuku razdora između nje i ljudi kojima je služila, puko slušanje kako teče sa Dahijevih usana, njegova poetičnost bila je prava muzika za uši. Na brzinu je bacila pogled preko ramena da vidi jesu li pivopije počele da je ignorišu. Nekoliko gostiju naglo je okrenulo glavu u stranu. Znala je da irski jezik nije bio jedini uzrok njihove averzije prema njoj. Ona je takođe bila autsajder. Dabome, njen otac je bio starosedelac, i ona je tu živela punu deceniju sa svojom *mamó* – svojom bakom, ostrvljankom, jednom od njih. Ali njena novorođena pluća su prvi put udahnula zagađeni gradski vazduh, a ne ledenu čistoću atlantskog povetarca. A niko od njih joj nije dopuštao da to zaboravi.

Ponekad, dok je ležala u krevetu i slušala kako se talasi razbijaju o obalu, a njeni klinci i *mamó* spavali, Kara se pitala da li problem možda zapravo nema nikakve veze s jezikom. Nema nikakve veze s tim što se nije rodila na ostrvu. Možda je istina bila da su je mrzeli zbog nesreće. Možda su nju krivili za ono što se desilo Kilijanu.

„Zdravo živo, jesi li dobro? Izgledaš veoma ozbiljno.“

Dahijev glas joj je prekinuo tok misli. Podigla je glavu i nasmešila se.

„Samo sam u mislima bila kilometrima daleko, to je sve. Dugačak dan.“

„Svi umiru od želje da te vide večeras.“

Njen osmeh se proširio za još jedan stepen.

„I ja jedva čekam da vidim njih.“

Visok i snažan kao ribar, Dahi nije imao potrebu da plaća izbacivača u svom pabu. U onim retkim prilikama kad bi iskrslili problemi, nikad nije morao da povisi glas. Jedan pogled je bio dovoljan. Bio je ćutljiv i promišljen čovek. Jedan od njenih najboljih prijatelja. Zajedno s Morom Konili, lokalnom učiteljicom, činili su blisko povezani trio. Prijatelji otkako su se sreli kao osmogodišnjaci na beloj peščanoj plaži Kilmurvi. Kao gradska devojka u poseti, Kara je upoznala divlje ostrvsko dete Moru i razboritog Dahija. Tri veličanstvena letnja meseca zajedno svake godine položila su temelj prijateljstva koje je istrajalo sve do dana današnjeg.

„Tvoji gosti?“ Kara je klimnula glavom u pravcu grupe u uglu.

„Aha, rezervisali su noćenje sa doručkom.“

„Fina zarada za tebe u ovo doba godine.“

„Svakako je dobrodošla. U svakom slučaju“, nastavio je Dahi, „pao mi je kamen sa srca što te vidim. Svi su se uplašili da će te oluja sprečiti da se jutros vratiš iz Golveja.“

„Znam, i ja sam, takođe. Zamisli to, svi su se napokon vratili kući, posle svih ovih godina, a ja ostala nasukana na kopnu.“

Dahi je zavrteo glavom.

„Uхватиła sam poslednji brod. Imala sam sreće.“ Plovidba nazad sa kopna tog jutra bila je čupava, a u svakom trenutku činilo se kao da će vetar prevrnuti brod. Najbrže što je mogao, kapetan je iskrcao putnike kojima je bilo muka. Okrenuo je brod i zaputio se nazad ka kopnu pre nego što ga oluja ostavi nasukanog na ostrvu za Novu godinu.

„Sad smo odsečeni dok oluja ne prođe.“

„Kao i obično.“ Kara je mrzela ono osećanje kada brodovi prestanu da plove, a mali avion sa deset sedišta ne može da obavi svoj desetominutni let. Tako blizu, a tako daleko. Stvarnost je bila to da su, uprkos tome što su živeli u 21. veku, bili podjednako odsečeni kao i kaluđeri koji su živeli i molili se tu pre pola milenijuma, čije su se ruševine manastira i dalje videle širom ostrva. Mislila je da se nikad neće navići na to. Na tu ranjivost. Na to da su prepušteni sami sebi ukoliko se desi išta loše. Možda je to bila prava razlika u odnosu na ostrvljane. Oni su to znali u kostima. To je bio deo njih. Autsajderi poput nje nikad neće zaista shvatiti to.

„Kako su svi? Mora mi je sinoć poslala snimak svih vas. Svi su izgledali kao da se sjajno provode bez mene.“

„Zapravo si nam nedostajala, ne beri brigu.“ Dahi se nasmešio. „Bilo je čudno u početku. Šejmus sada ima američki naglasak. Ferdija i Sorka, pa, nisu se promenili toliko mnogo, ali su sad postali sofisticirani kao pravi Londonci, znaš?“

Šejmus, Ferdija i Sorka. Ostatak ekipe iz tih veličanstvenih leta. Oni koji nisu ostali na ostrvu nakon što su svi odrasli. Posle nesreće.

„Iznenadena sam što nemaš strašan mamurluk“, kazala je.

„Najveći deo vremena proveo sam iza šanka. Nije bilo toliko razuzdano, uprkos onome što se vidi na tom snimku.“

„Trebalo je da ostanete posle fajronta. Budući da je jedina pripadnica Garde bila negde drugde.“

„Ha, ne... Znao sam da će te tvoje spajdijevsko čulo alarimirati sa druge strane vode!“

„Ne bih imala ništa protiv.“ Kara je podigla obrvu, a na usnama joj je zatitrao osmejак.

„Ah, to nikome zapravo nije palo na pamet. Mora je oko pola dvanaest povukla ručnu i zaključila da mora da ide kući.“

„Stvarno? To ne liči na nju.“ Obrva je ostala podignuta, ali je osmeh izbledeo.

„Znam, ispratio sam je kući. Rekla je da je dobro, ali sam želeo da budem siguran.“

„Možda je čak i razuzdana i luda Mora Konili omatorila.“

„Sa trideset četiri nismo baš toliko matori, Karo.“

„Istina, samo mi ponekad tako izgleda.“ Dlanovima je protrljala lice.

„Elem“, Dahi je krpom obrisao šank, „jesi li ih videla otkako si se jutros vratila?“

„Ne. Svratila sam do Šejmusove kuće nakon što sam se iskrcala sa broda, ali se niko nije javio kada sam pozvonila.“

„Verovatno spavanjem leče mamurluk.“

„Mamurluk od noći koja se završila u pola dvanaest? Možda *zaista* postajemo matori.“

„Slutim da su popili poneko pićence pre spavanja kada su se vratili. Šejmus mi je rekao da grejanje u kući ne radi, pa ako im je bilo potrebno ikakvo ohrabrenje za kapljicu *džejmsona* pre odlaska u krevet, imali su ga.“

„Aha, to zvuči vrlo verovatno.“ Kara je pogledala na zidni sat iznad šanka. „Kad završavaš?“

„Kortni je na putu ovamo za svoju smenu, tako da mogu da pođem čim ona stigne.“

„Sjajno. U redu, sačekaću te u kolima. Izađi kad završiš.“

„Nemoj da ideš u kola. Sedi za sto, doneću ti nešto da popiješ.“ Pogledala je preko ramena u pivopije.

„Ignoriši ih, Karo.“

„Teško je.“

Starac za šankom se okrenuo i pogledao u njih, malčice neusredređenim očima. Uperio je prstom u nju.

„*Féach ar do chuid gruaige rua*“, rekao je. „*Ni maith liom an phi-seog sin i láthair na huair!*“

„Na engleskom za narednicu, Lijame“, reče mu Dahi.

Starcu je trebalo nekoliko trenutaka da shvati, a onda se nasmešio i pročistio grlo.

„Izvini, draga moja“, ponovo se nakašljao, „rekao sam da mi se ne sviđa izgled tvoje riđe kose, s obzirom na *piseog*... ovaj, *sujeverje*... u ovo doba godine“, rekao je.

Kara mu ništa nije odgovorila.

Sa beslovesnim osmehom steturao se sa barske stolice i zaputio ka muškom klozetu.

„Taj vražji *piseog*, glupo glupo *sujeverje*“, reče Kara, okrenuvši se ka Dahiju. „Oduvek mi je izgledalo uvrnuto što u zemlji navodno prepunoj riđokosih ljudi postoji *sujeverje* da ako prva osoba koju vidiš na novogodišnji dan bude riđokosa žena, teraće te maler do kraja godine. Svakako se niko ne bi usuđivao da izađe iz kuće do kraja dana!“

„To je najverovatnije izmislio neko kome su se smučili ljudi posle Božića“, reče Dahi. „Izvini, ali danas ne smem da izlazim iz kuće, mogao bih da naletim na riđokosu ženu. Dodaj mi bombonjeru i daljinac.“

„Ha, možda imaš pravo“, nasmejala se Kara. Onda je uzdahnula. „Jedva čekam taj široki luk u kome će me zaobilaziti tokom sledećih nekoliko dana.“

Dahi je pogledao u nju.

„Znam da sam ti to govorio ranije, ali zašto još jednom ne pokušaš da naučiš jezik? Ljudi bi to možda cenili?“, kazao je, ljubazno. „To bi moglo da pomogne sa ovakvim stvarima.“

„Pokušavam nekolicinu reči koje znam, ali ih to naizgled nikad ne impresionira.“

Dahi se namrštio, ali nije rekao ništa više.

„Dobro“, reče Kara, „odoh ja u kola. Vidimo se kad Kortni stigne.“
„Ne bi trebalo da traje duže od desetak minuta, važi?“

Vrata paba su se otvorila i unutra je uletela redovna mušterija razbarušena od vetra. Nalet vetra je ušao za njom i zatresao ramove na zidu. Jedan se naročito zanjihao napred-nazad. Onda se srušio na pod, a staklo se razbilo i raštrkalo svuda po drvenom podu, prekinuvši tihi žamor razgovora. Tišina se po drugi put spustila na pab. Sve oči su se okrenule ka mestu gde je maločas stajao na zidu.

„Eh, sad, to nije dobar *piseog*“, reče starac vraćajući se iz muškog klozeta i usisavajući dah kroz zube. „Uopšte nije dobar.“ Zacoktao je i zavrteo glavom.

Dahi je otišao u ostavu da uzme metlu.

„Šta to znači?“, upitala je Kara, iznervirana svojom radoznalošću.

„Kad slika padne sa zida? To znači da će neko umreti.“

TRI

Kara je otvorila vrata i izašla iz paba. Nije mogla dovoljno brzo da ode odatle. Nije želela da ima nikakve veze s njihovim sujeverjima i predznacima smrti. U životu je imala dovoljno problema i bez slušanja tih koještarija.

Uhvativši je nespremnu, nalet vetra joj je oduvao kapu i bacio kroz vazduh saučesničkom naletu, koji je pobegao s njom i smestio je u krošnju jednog od drveta koja su oivičavala ulicu.

„Vraćaj je nazad!“, povikala je Kara večernjem nebu. Ta lokacija je bila jedino mesto na ostrvu s dovoljno zaklona da drveće raste. Svugde drugde, boreći se protiv vetrova koji su duvali neumoljivo sa okeana, preživljavalo je samo nekoliko zakržljalih stabala. Devedeset devet posto ostrva bilo je zbrkani krpež livada protkanih krečnjakom. Ravnih i bezličnih. Ovo je bilo jedino mesto na kom neće moći da uzme svoju šapku.

Zagledala se u kapu, zarobljenu u krošnji. Mogla je da je razabere naspram tamnog, oblačnog neba. Ostavila ju je, uzdahnuvši. Ako se oslobodi u oluji, šapka će već nekako naći put nazad do nje. Svi su znali kome treba da je vrate.

Sela je u kola i pogledala u svoj odraz u retrovizoru. Nekoliko kratkotrajnih trenutaka bez šapke napravilo je darmar od njene uredne punđe. Plamenovi njene bujne crvenkastosmeđe kose pobešli su i sada su, kao kod meduze, zmijoliko štrčali u svim mogućim pravcima. Prešla je rukom preko glave u pokušaju da ih dovede u red, pa se pomnije zagledala u svoj odraz u retrovizoru. Prešla je dlanom niz obraz, prstima dodirujući bradu. Da li je i dalje ličila na Karu koju je ekipa poznavala deset godina ranije?

Iskopala je telefon iz džepa, pa učitala video-poruku koju joj je Mora sinoć poslala preko *Votsapa*. Dok je sedela u jeftinoj, i ne u potpunosti veseloj, hotelskoj sobi u Golveju – bilo je to nevoljno putovanje u poslovne svrhe – ta poruka joj je podigla raspoloženje. Takođe ju je, ako bi bila iskrena prema sebi, malčice učinila ljubomornom. Opet ju je pustila. Kola je ispunila buka ćaskanja i tradicionalne irske muzike. Kakofonija dobrog provoda.

„Nedostaješššš nam, narednice Karo-ro-ro-ro!“, povikao je Morin glas dok je njeno lice uskakalo u kadar i nestajalo iz njega. Dugačka, tamnosmeđa kosa bila joj je zadenuća iza ušiju, a velike alke minđuša delimično upetljane u odbegle pramenove. Popravila je bretelu na majici na crno-bele pruge, na trenutak ometena svojom slikom na ekranu. Plave oči bile su joj proširene i neusredsređene, a obrazi ružičasti i zajapureni. Sve svedočanstva dobrog provoda. Nacerila se od uva do uva. Onda se klip žestoko zatresao, u kadru se pojavila tavanica, a potom se vratio na Morino lice, sad sa pićem u ruci. „Ups, izvini, šta sam ono pričala? A da, nedostaješ nam, *cailín!* Voleli bismo da nisi u smrdljivom Golveju već ovde u *Derejnu*, sa... fanfare... ekipom!“, i klip se obrnuo, usled čega se Kari prevrnuo želudac, a

četiri nova lica pridružila su se Morinom na ekranu. Svako od njih zajapureno i radosno kao i njeno. Ferdija, Sorka, Šejmus i Dahi.

Ferdija je bio u poseti prošlog leta, vratio se na ostrvo da prospe majčin pepeo. Ali pre toga je prošlo devet godina otkako ga je videla poslednji put. A sada je bilo nešto manje od deset otkako je videla drugo dvoje. Deset godina od nesreće. Kad se grupa raspala. Ispostavilo se da su veze za koje su svi oni mislili da su neraskidive jednako krhke kao leptirova krila. Poslednji put ih je sve videla u crnini. Onda su se rasturili, rastavljeni tugom.

Ali, kako se bližila desetogodišnjica Kilijanove smrti, tako je bilo i sa kontaktima. Najpre imejl od Sorke u kom je napisala da su ona i Ferdija razgovarali i žele da se vrate kući, da je obeleže. Pa telefonski poziv od Šejmusa, prvi posle jako dugo vremena, i počeci razgovora s njim o povratku kući. Postepeno je sve došlo na svoje. A sad su tu bila njihova oznojena, srećna lica – starija, ne sasvim mladolika lica prijatelja iz njene mladosti već pravih pravcati od raslih osoba.

„*A Chara! Tar ar ais anois!*“, zablebetala je Sorka na ekranu, pijano skliznuvši na svoj maternji jezik. *Karo! Vrati se, smesta!* Nasmešila se nefokusirano u kameru. Uprkos Dahijevom opisu Sorke kao prefinjene Londonke, kosa joj je i dalje bila ofarbana u onu pepeljastoplavu boju koju je toliko volela, sa vidljivim tamnijim izrascima. Njena opsesija Madonom sa početka osamdesetih očigledno nije nestala.

„*Airímid uainn thú, a stór!*“ Nedostaješ nam, ljubavi!

„Na engleskom, Sorka, na engleskom!“ Iza njenih leđa, Ferdijin odsečni otmeni glas opomenuo je njegovu ženu. Pogledala je u njega, razrogačenih očiju, kose koja joj je padala preko ramena, razumevanja usporenog alkoholom. Ferdija je zavrteo glavom. Onda je Šejmus uskočio u razgovor.

„Vidimo se sutra, Karo! Nedostaješ nam večeras!“ Slovo „č“ u reči „večeras“ zvučalo je nerazgovetno, ali to je bilo jedino što je odavalo da je popio isto koliko i ostali. Izgledao je sjajno. Očevidno su mu prijali kalifornijsko sunce i stil života. Svetlosmeđa kosa bila mu je

začešljana unazad, kratko podšišana sa strane, a plave oči su mu blistale – toliko mnogo plavih očiju među njima – i te pegice. Baš kao i njegov brat. Šejmus je bezmalo *previše* ličio na svog brata, toliko da joj je bilo teško da gleda u njega. Onda je Mora okrenula kameru, a Dahi je ušao u kadar. Mahnuo je i osmehnuo se. Mora je ponovo ispunila kadar. Blistave oči i zajapureni obrazi. Mali pramenovi raspuštene kose zalepili su joj se za čelo na vrelini razuzdanog paba.

„Vidimo se sutra, Karo!“, zacvrkutala je. Mora je ispružila ruku i ponovo uhvatila celu ekipu u kadar, sve zajedno zagrljene, dok se u pozadini čulo sviranje violine, bodhrana i frule, ćaskanje srećnih ljudi, a iza njih su svetlucale kičaste praznične sijalice koje je Dahi voleo da kači po svom pabu.

„Vidimo se sutra, Karo!“, povikali su svi uglas, čak se i Dahi u pozadini priključio. Mora joj je poslala džinovski poljubac, a klip se završio tako što je Mora usnama nemo oblikovala reči: „Volim te, mačko“, pre nego što su njeni džinovski prsti ušli u kadar i prekinuli snimak.

Indikativno pljuskanje susnežice po vetrobranskom staklu nateralo je Karu da podigne pogled sa telefona. Počinjalo je. Uzdahnula je i isključila mobilni. Spustila ga je pored menjača. Još susnežice. Sada gušće. Pogledala je kroz prozor kola i spazila Kortni, Dahijevu konobaricu. Šćućurena u prevelikoj perjanoj jakni, devojka je prkosila vetru dok je hodala ulicom. Kara je spustila prozor.

„Ćao, Kortni!“, dozvala ju je. Susnežica je uletela u kola. Istopila se na njenim tamnoplavim pantalonama, ostavivši tamne vlažne mrlje.

Tamnokosa devojka je podigla glavu i nasmešila se.

„Policajko Karo!“, otpozdravila je sa grlenim njujorškim naglaskom. Prišla je kolima. „Moja smena upravo počinje. Sigurna sam da će Dahi izaći za koji minut.“ Kara je slušala kako devojka izgovara Dahijevo ime. *Deeej-hi*. Nije bilo loše. Pogotovo imajući u vidu što je to bilo jedno od onih irskih imena koja su zbunjivala sve strance. Samo što je bilo mekše, *Daa-hi*. Blago i nežno, kao i njegov vlasnik.

„Hvala, Kortni. I hvala ti što ga puštaš da izađe večeras.“